

čeravno je bila takrat v Bledu „auf ollgemeines Verlongen“ zbrane množice prepevana. — Te dni smo dobili v Ljubljano tudi Jurčeto v popis Ljubljanskih veselice ob dnevu, ko se je vožnja po železnici začela. Med povabljenimi gostmi je bil tudi Jurče (Hans Jörgel) iz Dunaja, ki Ljubljančane in sploh Krajnce takó hvali, de bo po tem popisu marsikteri Dunajčan veselje dobil Ljubljano obiskati. Drugo pot bomo kaj več od tega popisa povedali. — V četrtek dopoldne je bilo praznovanje godú našiga presvitliga cesarja Franca z veliko sv. mašo, ki so jo knezo-škof v stolni cerkvi péli. — Gosp. Dr. Kleemann, profesor občne zgodovine in lat. filologije, je vodja Ljubljanskiga gimnazija, ki po novi napravi zdej tudi 7. in 8. šolo obseže, izvoljen. Poprejšnji gimnazijalni vodja, gosp. Rebič je tedaj od tega opravilstva odstopil in sicer z veliko pohvalo, katero mu je za njegove zasluge minister úka na znanje dal. Čeravno opravilstvo šolskih vodjev po sedanjih novih postavah takó obširno ni, kakor je poprej bilo, kér imajo zdej vsi profesorji skupej v tem govoriti, zamore vodja vender z razodenjem živih potreb sedanjiga časa in z nasvetovanjem dobrih šolskih popráv in napráv, ki so za deželo potrebne, veliko pripomagati k napredku šolskiga podúka. Vsih šolskih prijatlov oči so tedaj zdej obrnjene na noviga gosp. vodja in njegovo obnašanje. Tudi solgimnazijalni profesorji po novi napravi nekoliko premenili svoje poprejšnje učilištvá. Sploh so se začele šole v pondeljnik. — V normalnih klasih bo létas še vse takó, kakor je lani bilo, kér ni še nič novih bukev. — 4. bataljon našiga domačiga regimenta pride iz Blatniga Jezera iz Ogerskiga, v Ljubljano domú. — Kakor se sliši, želi gosp. minister Bach, de se imajo nove cesarske gospóske že ob novim létu vstanoviti; za to je na vse sedanje deželne poglavarstva, tedej tudi v Ljubljano, povélje šlo, to naprávo na vso moč pospešiti. — Prijatlam domačiga jezika oznanimo novico, de naša izverstna igravka, gospodična Vesel, rojena Ilirka, se uči ravno zdej slovečo poezijo Koseskiga „Pesem od verliga možá“ (iz nemškiga po Bürgerju: Das Lied von braven Manne), s katero bo te dni v Ljubljanskim gledišu domorodce razveselila.

Novičar iz mnogih krajev.

Na Ogerskim je zdej vse vojske popolnoma konec. Pogodbe, po katerih se je armada v Komornu podvrgla, so: vsi armadi je prosti odhod iz terdnjave pripušen, tode brez orožja; oficirjem ostanejo méci; — nihče ne zapade sôdbi, — popotni listi (pôsi) v vnanje dežele se dajo vsim, ki se o 30 dnéh za-nje oglasé; — za pobotanje vsiga dolgá, ki ga je puntarska armada storila, plača avstrijska vlada 500,000 gold. v banknotih, — za invalide in bolnike puntarske armade se bo skerbélo; — oséбно premoženje vsakému ostane. — Naša vlada tolikanj lože gori omenjenih 500,000 gold. plača, kér je v terdnjavi neizrečeno veliko žita in družiga živéža najdla, in ker je puntarska armada v terdnjavi vse zidovje, ki poprej ni bilo dodelano, v popolnoma dober stan djala. — Od ogerskiga generala Bema, Dembinskiga in še 25 družih begúnov, ki so k Turkam bežali, se pripoveduje, de so v Carigradu k Turški véri prestopili, de ne pridejo v roke avstrijski ali rusovski vladi. Od Košuta se sliši, de je še v Vidinu, in de je bil unidan od nekiga svojih tovaršev popolnoma okraden, ki je po tem pobegnil. — Od Ogerske krone sv. Štefana se še nič ne vé, kje de je. Pravijo, de je v nekem kraji skrita, za kteriga le Košut, Dembinski, in nekdanji madžarski minister Horvat véjo. — Turški cesar se še zmirej brani, glavarje ogerskiga punta, ki so na Turško bežali, avstrijski ali rusovski

vladi izdati; angležka in francoska poslanca ga posebno podpirata v ti zoperstavi. Vunder se sliši, de iz teh navskriž misel ne bo nič hudiga, kér se bo Turški cesar saj toliko vdal, de bo begúnam ukazal, Turško zapustiti in se kam drúgam podati. — Oče papež so bili že 29. kimovca namenjeni, se v Rim preséliti, pa se še nič ne sliši, de bi se bilo zgodilo. Francoska armada bo iz Rimskiga domú šla, in le kar je še Spanjške v Rimu, bo ondi ostala. Vsi vojaki, ki so se na Rimskim za Papeža zoper puntarje vojskovali, boje dobili svetinjo v spominek, na kteri bo (v latinskim jeziku) tale napis: „Piji IX. P. V. ki je bil z družnim katoljškim orožjem spet na svoj sedež posajén v letu 1849.“ — Nekteri časopisi pišejo, de je bil nekdo vdinjan, 17. dan pretečeniga mesca papeza in Napolitanskiga kralja v Napolitanskim poglavitim mestu umoriti, — pa grozoviti sklép je hudodelcam spodletel. — V Frankobrodu se pobijajo vojaki med seboj; 3-krat v enim tednju so bili unidan poboji; Bavarci, Frankobrodčanje in Avstrijanci deržé skupej zoper Prajse. Lepa nemška edinost! — Sliši se, de 10. dan tega mesca gré Radecki nazaj v Milano. — Prostovoljno posojilo, katero je naš minister denarstva vpeljal, se takó naraša, de je že v samim našim cesarstvu čez 68 milijonov skupej; kar očitno kaže, de zaupanje do avstrijske denarnice je zmirej večí. — Cesar so dovolili napravo gôrskih sodnic za Štajarsko v Gradcu, Celji, Leobnu, — za Korosko v Celjovcu, — za Krajnsko v Ljubljani. — Naš rojak Dr. Fr. Močnik, ki je dozdej profesor matematike v Lvovu bil, pride za profesorja matematike v Holomuc. — Prof. Fúster se misli iz Londona v Ameriko (Ney-York) preseliti. — Zmirej več prič se glasí, de je vse čisto zlagano, kar se je zoper Dr. Riegerja iz Pariza natolcevalo v Oest. Korespondentu in v Lloyd. — 8. dan kimovca so poslali visoko častiti Lavantinski knez in škof na vse svoje duhovne pastirski list, v kterim jih spodbadajo z gorko besedo k napravi katoljških družb, ki se jim sedanji čas zlo potrebne zdé. — Nek bogatín, ki je unidan v Parizu na koleri umerl, je v svojim testamentu 100,000 gold. tistimu zapustil, ki gotovo zdravilo zoper kolero znajde. Homeopatikarji na noge! 100,000 je lepa šumica. — V Terstu je umerlo dosihmal 847 ljudi na koleri; v Ljubljani že tudi kakih 20.

Resnična prigodba.

V Ljubljano prinese neka ženska mnogih reči na prodaj, med družimi tudi en lonec masla, ki je nar menj 4 verče deržal. Ko že vse poprodá, tudi to maslo prodaja, pa ga prodati ne more. Potem gré k neki gospodinji v šolskih ulicah dva goldinarja izposoditi, ki ju je imela po svoji izreki zlo potrebno; zastavi maslo, obljudi drugi teržni dan priti, denarje poverniti, in maslo spet nazaj vzeti. Dobra gospodinja se da po dolgi prošnji pregovoriti, ji podá dva goldinarja, in shrani maslo. Ko prvi teržni dan pride, prodajavke masla ni; drugi, tretji teržni dan jo zaupljivo pričakuje, ali žena le ne pride. Zdaj še le si misli gospodinja, ki je dva goldinarja posodila: „pač sim dobra, de takó velik lonec masla za letá denár dobím.“ Še vedno si ne upa masla načeti; kér pa ženska od nikodar ne pride, ga vender le načné. Pa kaj se zgodi? Komaj žlico za dva dobra pèrsta v maslo zabode, jemnasta! polovico pèska z maslam zagradi. Goljufica je namreč v pisker drobniga peska nasula, po verhu le malo masla vlila, de je bilo samo maslo viditi. Za 2 gold. je gospodinja pèska kupila. — Gospodinje varite se, de ne kupite mačke v žaklji!

Današnjimu listu je pridjan 37. dokladni list.